

„Škodliví?“ vzdychl Radovan a zklamaně se podíval na ten tichý bílý oblak, který vypadal ve výšce nad zahradnictvím jako nečekaná malá sněhová přeháňka.

„A jak, hochu,“ řekl tatínek. „Snesou na lupení vajíčka, a až se z nich vylíhnou housenky, všechno zelí nám sežerou.“

„Potvory. Kdo by to do nich řek?“ ulevil si Radovan. Ale pak povídá: „Neboj se, tati, já na ně vyzraju.“

A posadil se na stočenou hadici, dal si bradu do dlaní a přemýšlel. Přemýšlel dlouho. Tatínek během toho přemýšlení stačil prosit dvě kolečka kompostové hlíny a motýli se zatím usadili na zelném záhonu.

„Co to děláš?“ zajímal se zahradník.

„Zraju,“ odpověděl Radovan.

„Jsi snad hruška?“ kroutil hlavou otec.

„Nejsem hruška, ale zraju, abych na ně vyzrál.“

A vtom pod sebou zaslechl zahuhlání.

„Neseď a pusť mě na ně,“ huhlala hadice.

To je nápad! Radovan vyskočil, přivolal na pomoc psa Kvika a společnými silami otočili kohoutkem.

Vodní proud motýly pěkně překvapil. Vyletěli vzhůru a začali kroužit ve výšce přímo nad Radovanem. Aby je zasáhl, musel Radovan mířit rovnou nad sebe, čímž došlo k zajímavému úkazu, že byl na rozdíl od motýlů brzy mokrý.

„Akorát nastydneš,“ řekl tatínek a zastavil vodu.

Ještě že bylo sluníčko. Radovan se sušil a během toho sušení nepřátelsky sledoval drzé bělásky, kteří vycítili, že je na ně krátký, a tiše přistáli na zelných hlávkách. Někteří se jen tak slunili, ale někteří seděli podezřele soustředěně a po slepičím způsobu příkrčeně a to nejspíš znamenalo, že už snášejí vajíčka.

„Kviku! Vem si je!“ dostal Radovan nápad.

Pes se okamžitě probral z pospávání a už lítá mezi řádky. Kudy běží, tam se motýli zvedají. Kudy neběží, tam zase usedají.